

Peter Pedak: kuulamise kunst. “Kooliõpetaja kolumn”

Jõulueelne hommikupoolik Estonia teatris. Rahvusooperi valgesse saali on kogunenud sadakond algklassilast, osa neist vanematega. Jutustatakse ja juuakse mahla, näksitakse kooki. Kell lööb täistundi, avaneb saali uks ja sisse astuvad muusikud. Pianist alustab eelmängu, sopran süütab lauale asetatud hõbedases kandelaabris küünlad ja laulab: “Tasa, tasa jõulukellad kajavad...” Lapsed jäävad kuulama.

Sedalaadi stseen kordub aastast aastasse. Estonia maja, mis on eesti rahvale ehk sakraalhoonetestki püham paik, muutub lastele tuttavaks ja koduseks, jõulueelne rituaal pakub turvatunnet, saab lähedalt näha ja kuulla lauljaid, kellele hiljem suure lava etendustes kaasa elada, on huvitav tundma õppida eri pille ja instrumentaliste. Neid kontserte on harilikult kokku neli: korraga mahub saali kolm klassitäit lapsi koos õpetajatega, kõige väiksematel on kaasas veel emad-isad.

Tegin ka tänavu kõik need kontserdid kaasa, et luua jutulõngaga side laste ja esinejate vahele, selgitada kavas olevate palade tausta, kujuteldavat seost meie kooli ja õpilastega, juhtida tähelepanu sellele, mis on “ilus ja hea”. Kõigi nelja kontserdi kava oli sama, esinejad samad, kostüümid samad, minu vahetekstid samad, koht sama, kellaajad samad. Ometi tundus, et iga kontsert ja selle mõju tervikuna oli erinev. Mõnikord tekkis eriti soe harras õhkkond, aga mitte iga kord võrdselt. Millest see sõltub?

edasi.org

Estonia teater
Teater